

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 21 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Elżbieta Majewska**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Alina Darul

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2014 r. w Koninie

sprawy **S. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania S. P.

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 25.06.2013r. znak:(...)

z dnia 25.06.2013r. znak: (...)

- 1. Zmienia zaskarżoną decyzję znak (...) w ten sposób, że przyjmuje odwołującemu do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wynagrodzenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974r. do 1992r. i 1994r. ustalając wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia w wysokości 80,63%.**
- 2. W pozostałym zakresie oddala odwołanie.**

Sygn. akt III U 903 / 13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 czerwca 2013 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. przeliczył S. P. emeryturę w związku ze zmianą podstawy wymiaru i korektą kapitału początkowego od dnia 1.08.2012 r. tj. od nabycia prawa do emerytury. Do obliczenia podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 53 przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974 do 1994, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 74,21 %. Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 74,21 % przez kwotę bazową 2.974,69 zł i wyniosła ona 2.207,52 zł. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto okresy składkowe wynoszące 305 miesięcy, a okresy nieskładkowe w wymiarze 17 miesięcy. Uwzględniono także zwiększenie z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników w wysokości 134,26 zł. Łącznie emerytura ustalona zgodnie z art. 53 wyniosła 1.599,40 zł. Do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 26 przyjęto kwotę kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji, która po korekcie wyniosła 475336,42 zł i podzielono przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia

na emeryturę (252,60). Po doliczeniu zwiększenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników wysokość emerytury ustalonej na podstawie art. 26 wyniosła 2.016,04 zł. Wobec osiągnięcia przez ubezpieczonego wieku uprawniającego do emerytury w 2012 r. wysokość emerytury wyniosła :

35% emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej - tj. 559,79 zł ,

65% emerytury obliczonej zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej - tj. 1310,43 zł.

Łącznie emerytura wnioskodawcy wyniosła 1870,22 zł, a po waloryzacji od 1.03.2013 r. – **1.945,03 zł**. Jednocześnie organ rentowy zawiesił emeryturę ustaloną niniejszą decyzją bowiem jest świadczeniem mniej korzystnym.

Decyzją z dnia 25 czerwca 2013 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. podjął wypłatę i przeliczył emeryturę S. P. od dnia 1.08.2012 r. Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji, która po korekcie wyniosła 475.336,42 zł. Po podzieleniu przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę (252,60) wysokość emerytury wyniosła 1.881,78 zł, a po doliczeniu zwiększenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników w kwocie 134,26 zł wysokość emerytury ustalonej na podstawie art. 26 wyniosła 2.016,04 zł. Od dnia 1.03.2013 r., po waloryzacji wysokość emerytury ubezpieczonego obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej wyniosła **2.096,68 zł**

Z powyższymi decyzjami nie zgodził się S. P. wnosząc odwołanie. Wnioskodawca domagał się zmiany decyzji i przyjęcia do podstawy wysokości emerytury wynagrodzeń współpracownika z firmy (...) za okresy, do których wyliczenia ZUS przyjął kwotę minimalnego wynagrodzenia. Odwołujący wywodził, że z okresu zatrudnienia w (...) nie otrzymał zaświadczenia o wysokości zarobków na druku Rp-7 bowiem zakład zlikwidował dokumenty płacowe. Udało mu się uzyskać jedynie zarobki innego pracownika S. Z., który był zatrudniony na podobnym stanowisku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że zastosował przepis art. 15 ust. 2 a ustawy z dnia 17.12.1998 r. przyjmując za okresy, kiedy nie można było ustalić wysokości zarobków wnioskodawcy kwotę obowiązującego wówczas wynagrodzenia minimalnego. Zdaniem organu rentowego żądanie przyjęcia za sporne okresy wynagrodzenia innego pracownika pozbawione jest podstaw prawnych bowiem podstawę wymiaru może stanowić wyłącznie wynagrodzenie uzyskane przez osobę, która ubiega się o ustalenie wysokości świadczenia. Nie jest natomiast dopuszczalne przyjmowanie wynagrodzeń uzyskanych przez inną osobę.

Sąd ustalił i zważył co następuje :

S. P., urodzony (...), złożył w dniu 12.08.2012 r. w organie rentowym wnioski o przyznanie prawa do emerytury. Do wniosku dołączył dokumenty potwierdzające okresy zatrudnienia oraz wysokość zarobków z lat 1980 – 1992. Decyzją z dnia 21.09.2012 r. pozwany odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury wywodząc, że na dzień 1.01.1999 r. ubezpieczony nie udowodnił wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Od powyższej decyzji S. P. wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Koninie. Wyrokiem z dnia 27.03.2013 r. sygn. III U 1142/12 Sąd Okręgowy w Koninie zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 1.08.2012 r. Jednocześnie nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Prawomocny wyrok wpłynął do organu rentowego w dniu 10.05.2013 r. i wykonując ten wyrok ZUS II Oddział w P. wydał decyzję z dnia 24.05.2013 r. , którą przyznał S. P. emeryturę od dnia 1.08.2012 r. i jednocześnie zawiesił jej wypłatę w związku z pobieraniem świadczenia KRUS. Do obliczenia podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej pozwany przyjął podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974 do 1977 i od 1979 do 1994 ustalając wskaźnik wysokości tej podstawy na 71,58%. Za okres zatrudnienia od 25.02.1974 r. do 13.07.1974 r., od 27.08.1974 r. do 31.12.1977 r., od 1.07.1978 r. do 31.07.1978 r., od 1.09.1978 r. do 31.12.1979 r. oraz od 22.07.1992 r. do 30.11.1992 r. przyjęto kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia. Wysokość emerytury wyniosła po waloryzacji od dnia 1.03.2013 r. 1.771,57 zł i została zawieszona bowiem była świadczeniem mniej korzystnym.

Decyzją z tego samego dnia tj. 24.05.2013 r. organ rentowy ustalił też ubezpieczonemu emeryturę zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, która po waloryzacji od dnia 1.03.2013 r. wyniosła 1.844,74 zł. Jednocześnie pozwany zawiesił powyższą emeryturę bowiem ubezpieczony pobiera świadczenie z KRUS i zobowiązał do określenia, które świadczenie ma być wypłacane.

W dniu 13.06.2013 r. S. P. złożył wniosek w ZUS domagając się przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Do wniosku dołączył kartę zarobkową dotyczącą wynagrodzenia w okresie od 22.07.1992 r. do 30.11.1992 r., a także decyzję Prezesa KRUS z dnia 12.06.2013 r. o wstrzymaniu wypłaty renty rolniczej. Organ rentowy na podstawie dołączonych dokumentów ustalił, że wynagrodzenie wnioskodawcy, które stanowiło podstawę wymiaru składek za rok 1992 wyniosło 36.028.600,00 zł (w poprzedniej decyzji 17.486.581,00 zł) i ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z tego samego okresu 20 lat (1974-1977, 1979-1994) wynosi 74,21 %.

Decyzją z dnia 20.06.2013 r. ZUS ponownie ustalił wnioskodawcy kapitał początkowy uwzględniając w podstawie wymiaru kapitału początkowego wynagrodzenia uzyskane w 1992 r. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego pozwany przyjął wynagrodzenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 1.01.1983 r. do 31.12.1992 r. a wskaźnik wysokości podstawy kapitału początkowego wyniósł 106,95 % (wcześniej wskaźnik ten był ustalony z lat 1982 – 1991 i wynosił 102,60%). Kapitał początkowy ubezpieczonego ustalony na dzień 1.01.1999 r. wyniósł 143.488,95.

Decyzją z dnia 24.06.2013 r. pozwany przeliczył wnioskodawcy kapitał początkowy poprzez dodanie do udowodnionych okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym 65 lat, a faktycznym przejściem na emeryturę. Okres składkowy uległ zwiększeniu o 60 miesięcy, a wartość kapitału początkowego na dzień 1.01.1999 r. wyniosła po tym doliczeniu 160.353,16 zł.

Po korekcie kapitału początkowego i zmianie podstawy wymiaru emerytury organ rentowy w dniu 25 czerwca 2013 r. wydał zaskarżone decyzje ustalając wysokość emerytury ubezpieczonego zgodnie z art. 53 na 1.599,40 zł, a zgodnie z art. 26 na 2.016,04 zł. Obliczenie emerytury zgodnie z art. 183 ustawy emerytalnej polegało na przyjęciu 35% emerytury ustalonej na podstawie art. 53 i 65% emerytury ustalonej zgodnie z art. 26 ustawy. Łącznie świadczenie to wyniosło 1.870,22 zł (po waloryzacji 1945,03 zł). Tak wyliczone świadczenie było mniej korzystne od emerytury obliczonej zgodnie z art. 26, która po waloryzacji wyniosła 2.096,68 zł i w związku z tym organ rentowy podjął wypłatę korzystniejszego świadczenia.

Odwołujący nie zgadzał się z decyzjami z dnia 25 czerwca 2013 r. domagając się przyjęcia do podstawy wymiaru emerytury za okres zatrudnienia w firmie (...) wynagrodzeń innego pracownika zatrudnionego na stanowisku monter. Okolicznością sporną w niniejszym postępowaniu było więc to jakie wynagrodzenie stanowiło podstawę wymiaru składek odwołującego okresie zatrudnienia w (...) w okresie od 27.08.1974 r. do 31.07.1978 r.

S. P. podjął pracę w (...) i UP (...) od dnia 27 sierpnia 1974 r. Jak wynika z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawca był początkowo zatrudniony na siedmiodniowy okres próbny, a po jego upływie na czas nieokreślony i powierzono mu obowiązki ślusarza. Jego wynagrodzenie było określoną stawką godzinową i wynosiło 9,50 zł na godzinę. Od dnia 1.08.1975 r. przyznano odwołującemu pracującemu na stanowisku monter kategorii zaszeregowania VI – 10,50 zł na godzinę, a z dniem 1.02.1978 r. podwyższono wynagrodzenie do wysokości 12,00 zł na godzinę. Taka stawka zaszeregowania obowiązywała do końca zatrudnienia w tym zakładzie tj. do dnia 31 lipca 1978 r. i została wpisana w świadectwie pracy. W aktach osobowych odwołującego, a także w aktach osobowych pracowników, na których wynagrodzenia się powoływał (S. Z. i R. K.) brak jest informacji o innych składnikach wynagrodzenia pracowników tego zakładu oraz zasadach ich przyznawania. Nie zachowała się też ewidencja czasu pracy odwołującego z tego okresu. Natomiast w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy wpisana jest informacja o wysokości przeciętnego wynagrodzenia jakie osiągnął w okresie 1.01.1978 r. – 30.06.1978 r., które wyniosło 4.446 zł. Odwołujący w tym zakładzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy co w tym okresie oznaczało 46 godzin tygodniowo tj. 8 godzin dziennie od poniedziałku do piątku oraz 6 godzin w sobotę. Przy uwzględnieniu dni wolnych od pracy, jakie przypadały w okresie zatrudnienia wnioskodawcy w (...) oraz przy uwzględnieniu stawki zaszeregowania

wynikającej z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych możliwe jest ustalenie wysokości wynagrodzenia zasadniczego i tak :

- od 27.08.1974 r. do 31.12.1974 r. wynagrodzenie to wyniosło **7.543 zł** (794 godz. x 9,50 zł),
- od 1.01.1975 r. do 31.12.1975 r. wynagrodzenie to wyniosło **22.599 zł** (1320 godz. x 9,50 zł i 958 godz. X 10,50 zł),
- od 1.01.1976 r. do 31.12.1976 r. wynagrodzenie to wyniosło **24.066 zł** (2.292 godz. x 10,50 zł),
- od 1.01.1977 r. do 31.12.1977 r. wynagrodzenie to wyniosło **23.982 zł** (2284 godz. x 10,50 zł).

Natomiast w przypadku wynagrodzenia za rok 1978 za okres 1.01.1978 r. do 30.06.1978 r. wnioskodawca udokumentował, że jego przeciętne miesięczne wynagrodzenie wynosiło 4.446 zł (wpis w legitymacji ubezpieczeniowej), a więc przez okres 6 miesięcy daje to kwotę 26.676 zł. Natomiast za miesiąc lipiec 1978 r. wynagrodzenie zasadnicze według stawki godzinowej wyniosło 2.232 zł (186 godz. x 12,00 zł). Łącznie więc do dnia 31.07.1978 r. mogło ono wynosić **28.908 zł**.

Już po wniesieniu odwołania ubezpieczony w dniu 17.09.2013 r. ponownie złożył wniosek w organie rentowym domagając się przeliczenia podstawy wymiaru emerytury dołączając nowe dokumenty, w tym zaświadczenie z archiwum – (...)– wskazujące wysokość wynagrodzenia za okres zatrudnienia wnioskodawcy w(...) w Ł. Zakład w K. od 25.02.1974 r. do 13.07.1974 r. w wysokości 7.423 zł, i wynagrodzenia za okres zatrudnienia w Wojewódzkim (...)” Zakład (...) w K. Oddział (...)w T. (gdzie odwołujący był zatrudniony od 1.09.1978 r.) za rok 1978 (11.036 zł) i rok 1979 (33.820 zł) wyliczone z angaży. Jednocześnie w zaświadczeniu sprostowano wysokość wynagrodzenia za 1980 i 1981 rok. Po uwzględnieniu wysokości wynagrodzenia wskazanych w przedmiotowym zaświadczeniu organ rentowy wydał w dniu 2.10.2013 r. kolejną decyzję, którą przeliczył podstawę wymiaru emerytury wnioskodawcy od dnia 1.09.2013 r. przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru wynagrodzenia z 20 lat z całego okresu ubezpieczenia od 1974 do 1994, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalił na 75,93%. Emerytura wnioskodawcy wyliczona zgodnie z art. 183 wyniosła 1.876,32 zł, a po waloryzacji od dnia 1.03.2013 r. 1951,37 zł. Nadal jednak była niższa niż emerytura obliczona na podstawie art. 26 i dlatego wypłata tej emerytury została zawieszona. ZUS nadal za okres zatrudnienia od 27.08.1974 r. do 31.12.1977 r. oraz za okres od 1.07.1978 r. do 31.07.1978 r. przyjął wynagrodzenie minimalne.

W przypadku uwzględnienia w miejsce wynagrodzeń minimalnych z okresu zatrudnienia w (...) wynagrodzenia zasadniczego obliczonego według stawki godzinowej oraz po uwzględnieniu udokumentowanych wynagrodzeń z innych lat do obliczenia podstawy wymiaru emerytury można przyjąć podstawę wymiaru składek z 20 lat najkorzystniejszych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1974 – 1992 i 1994, które wyniosłyby :

- 1974 r. - 14.966 zł (7.423 zł + 7543 zł) ,
- 1975 r. - 22.599 zł,
- 1976 r. - 24.066 zł,
- 1977 r. - 23.982 zł,
- 1978 r. - 39.944 zł (28.908 zł + 11.036 zł),
- 1979 r. - 33.820 zł,
- 1980 r. - 52.740 zł,
- 1981 r. - 65.281 zł,
- 1982 r. - 82.181 zł,

- 1983 r. - 128.439 zł,
- 1984 r. - 144.863 zł,
- 1985 r. - 278.873 zł,
- 1986 r. - 334.680 zł,
- 1987 r. - 561.109 zł,
- 1988 r. - 863.367 zł,
- 1989 r. - 2.481.919 zł,
- 1990 r. - 13.137.986 zł,
- 1991 r. - 18.586.603 zł,
- 1992 r. - 36.028.600 zł,
- 1994 r. - 26.956.900 zł.

Po obliczeniu stosunku wskazanych kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy w procentach wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z tych lat wyniesie – **80,63 %**.

Przy przyjęciu wskaźnika podstawy wymiaru w wysokości 80,63 % i obliczeniu wysokości świadczenia zgodnie z art. 53 wysokość emerytury S. P. wraz ze zwiększeniem rolnym wyniesie 1.664,40 zł. Po obliczeniu emerytury zgodnie z art. 183 (35% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 – 582,54 zł i 65% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 - 1310,43 zł) emerytura wynosi łącznie 1.892,97 zł, a po waloryzacji od 1.03.2013 r. **1.968,69 zł**. Nadal więc emerytura ustalona na podstawie art. 183 ustawy byłaby niższa od emerytury ubezpieczonego ustalonej na podstawie art. 26, która po waloryzacji od 1.03.2013 r. wynosi 2096,68 zł. Ustalone wynagrodzenie z lat 1974 – 1978 według stawek zaszeregowania pozostaje nadal bez wpływu na wysokość kapitału początkowego bowiem podstawa wymiaru tego kapitału jest ustalona z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1983 – 1992, a wskaźnik podstawy wymiaru wynosi 106,95 % i jest wariantem najkorzystniejszym dla ubezpieczonego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, w aktach osobowych odwołującego z okresu zatrudnienia w (...) oraz na podstawie opinii biegłego z dziedziny księgowości G. J. (1). W ocenie Sądu treść dokumentów nie budziła wątpliwości co do ich wiarygodności i nie była też kwestionowana przez żadną ze stron. Okres zatrudnienia odwołującego w (...) nie budził wątpliwości, nie zachowały się jednak w archiwum dokumenty płacowe z tego okresu. Odwołujący ma jedynie wpis w legitymacji ubezpieczeniowej o wysokości średniego wynagrodzenia jakie uzyskał od 1.01.1978 r. do 30.06.1978 r. Nie sposób jednak na jego podstawie ustalić wysokości wynagrodzenia w pozostałym okresie zatrudnienia bowiem, jak wynika z angaży, wynagrodzenie to było określone stawką godzinową i zależało od ilości przepracowanych w poszczególnych miesiącach godzin, która to liczba mogła być (i najczęściej była) w każdym miesiącu inna. Ponadto do wynagrodzenia zasadniczego prawdopodobnie przysługiwały odwołującemu także inne dodatki typu premia, które zależały od jakości i efektów pracy, a których nie sposób ustalić na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dokumentów ani co do wysokości ani też zasad ich przyznawania. Nie budzi natomiast wątpliwości, że wynagrodzenie zasadnicze ubezpieczonego było ustalone według stawki zaszeregowania, była to stawka godzinowa określona w angażach znajdujących się w aktach osobowych, której wysokość ulegała zmianie. Biorąc pod uwagę, że odwołujący był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy (tj. 46 godzin tygodniowo) i nie miał przerw w tym zatrudnieniu (brak informacji o urloпах bezpłatnych) możliwe było ustalenie wysokości wynagrodzenia zasadniczego przy uwzględnieniu normatywnego czasu pracy. Wyliczeń tych dokonał biegły G. J.. Sąd uznał powyższą opinię za wiarygodną bowiem uwzględnił on liczbę dni pracy w poszczególnych latach oraz przysługującą ubezpieczonemu stawkę godzinową. Biegły zasadnie też uwzględnił dane

wpisane w legitymacji ubezpieczeniowej za rok 1978 i dokonał wyliczeń z uwzględnieniem tego wpisu. Wyliczenia te są jasne i logiczne i nie były też kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o przesłuchanie świadków S. Z., R. K., J. G. bowiem zeznania te nie mogą być przydatne dla sprawy. Odwołujący przyznał, że świadkowie nie posiadają wiedzy na temat wysokości jego zarobków natomiast dowód ten miał zostać przeprowadzony na okoliczność wysokości zarobków świadków oraz tego jakie były w tym czasie zarobki w firmie. Należy zauważyć, że okolicznością sporną w niniejszym postępowaniu była wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego, które stanowiło podstawę wymiaru składek i brak jest podstaw by ustaleń tych dokonywać na podstawie wysokości zarobków innych pracowników, nawet zatrudnionych na podobnym lub takim samym stanowisku. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, a określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenie, oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników, nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy, dlatego nie może stanowić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12.08.2013 r. III AUa 459/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19.12.2012 r. III AUa 1009/12). Tak więc zeznania świadków, którzy nie znają (lub nie pamiętają) wysokości wynagrodzenia odwołującego w poszczególnych miesiącach spornego okresu nie mogą być środkiem dowodowym pozwalającym na dokonanie ustaleń w tym zakresie. Natomiast przyjęcie w to miejsce wynagrodzeń innego pracownika nie znajduje podstawy prawnej, za wyjątkiem sytuacji pracownika zatrudnieniowego za granicą, jednak nie budzi wątpliwości, że odwołujący przez cały sporny okres pracował wyłącznie w kraju.

Zgodnie z treścią art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
  - 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
  - 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Odwołujący domagał się przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzenia z lat 1974 – 1978. Ponieważ nie ma dokumentacji płacowej z tego okresu wnioskodawca przedłożył zaświadczenie Rp-7 wystawione innemu pracownikowi S. Z.. Ustalenie jednak wysokości wynagrodzenia na podstawie zarobków innego pracownika, jak wskazano wyżej, nie jest możliwe bowiem wynagrodzenie innego pracownika nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy, natomiast w toku postępowania uzyskane zostały dowody pozwalające ustalić wysokość wynagrodzenia zasadniczego ubezpieczonego według stawki godzinowej. Przy uwzględnieniu normatywnego czasu pracy i ilości przepracowanych godzin obowiązujących pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy w spornym okresie pozwoliło na ustalenie wynagrodzenia zasadniczego wnioskodawcy (które szczegółowo zostało wyliczone w uzasadnieniu) w sposób korzystniejszy niż w przypadku przyjęcia wynagrodzenia minimalnego. Tym samym możliwe było przeliczenie podstawy wymiaru emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy i ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wyższej wysokości niż dotychczas. Podkreślić należy, że

w postępowaniu przed Sądem okoliczności mające istotne znaczenie dla wysokości świadczenia mogą być dokumentowane za pomocą wszelkich środków dowodowych przewidzianych w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jednak nie ulega wątpliwości, że dowody te nie powinny budzić wątpliwości i powinny być spójne i precyzyjne co do rzeczywistej wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy w spornym okresie. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych nie pozwalają na ustalenie wysokości wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny (tak m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20.06.2007 r. III AUa 482/07, wyrok SN z dnia 4.07.2007 r. I UK 36/07, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5.10.2012 r. III AUa 565/12). Przyjęcie wynagrodzenia ustalonego według stawki godzinowej w okresie od 27.08.1974 r. do 31.07.1978 r. wpłynie wprawdzie na wysokość emerytury ustalonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 53 bowiem wskaźnik ustalony z 20 lat z całego okresu ubezpieczenia będzie wyższy od dotychczasowego i wyniesie 80,63 % jednak po obliczeniu wysokości emerytury zgodnie z art. 183 ustawy tak wyliczona emerytura będzie nadal niższa od emerytury ustalonej na podstawie art. 26 ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (punkt 2 wyroku) bowiem brak było podstaw do przyjęcia wynagrodzenia innych pracowników, a odwołujący nie przedstawił dowodów, które pozwoliłyby ustalić inne składniki wynagrodzenia czy też ich wysokość.

SSO E. Majewska